

Derogació que s'imposa

Amb aquest títol Diari de Reus publicava diumenge un article signat per R. incial amb què firma els seus escrits el vell lluitador socialista i ugetista Recasens i Mercader. Quan dir-se socialista i ugetista era, a Catalunya, una cosa exòtica, i quan tots aquests que avui s'ho diuen eren apolitics o pertanyien als més diversos i dispersos partits polítics, Recasens i Mercader no tant sols ho era sinó que n'era un dels seus més fermes paladins. Llavors, Recasens i Mercader predicava el socialisme, en els rengles del qual figuraven, a Catalunya, un grup molt selecte d'obres científics i intel·lectuals valuosos, encara que sense una influència molt decisiva en les masses. Actualment Recasens continua predicant un socialisme consentit i constructiu, enyorant potser aquells temps en què dir-se socialista representava un sacrifici i reportava un cúmul de dificultats. D'aquells socialistes de la vella escola, que sobre les conveniències personals i adhuc del partit, hi avantposaven l'interès general del poble, ara en resten pocs. Altres més gosats i més audaços i sense tants prejudicis i gaudint de més privilegis, els han desplaçat de la direcció del partit. Es o no avantatjós? Els socialistes i el poble hi guanyaran? No som nosaltres, pertanyents a altra disciplina política, els que hem de contestar aquestes preguntes. Equivocat, però, o no, Recasens i Mercader, serà sempre mereixedor de la nostra simpatia, per la dignitat amb què sosté la seva posició i la valentia amb què sap combatre els defectes i vicis d'aquesta nostra reraguàrdia, encara que per això hagi d'enfrontar-se amb els seus propis companys d'ara.

Es tant interessant però l'article a què fem referència, per ésser degut a la ploma d'un socialista, que no podem resistir a la temptació de reproduir-lo íntegrament. En certat o no — i no volem ara jutjar-ho — respon a un criteri exposat amb tota la seva cruïlla i realisme, encara que amb la seva exposició i amb les conclusions a què arriba fereixi quantiosos interessos creats, que no obstant han de cedir el pas als interessos generals de la nació, molt superiors, cent vegades superiors, als que puguin representar aquells. Segurament que els partits i organitzacions sindicals que han cregut era el seu deure suportar els interessos privats mantinguts al redós del Decret de Collectivitzacions, no agrairan a Recasens i Mercader la seva intervenció, però el poble que ja està cansat de tants demagogs que li han ocasionat perjudicis de consideració, segurament que estarà al seu costat.

Llegiu però l'article, amb tota atenció i sense perdre punt i coma, s'ho mereix:

"Se'ns permet, lector volgut, que dediquem encara un tercer — i darrer — article al rescent debat del Consell d'Economia? Així aprofitarem l'avençament i els arguments que se'ns ofereixen per a recolzar i reforçar, una vegada més, els nostres punts de vista. I això sempre ens és atractiu i temptador.

Ruiz i Ponseti, contestant la vocal senyor Peipoc, digué, segons Treball, aquestes contradictries paraules: No vull creure que hi hagi qui tingui la intenció d'anul·lar el Decret de Collectivitzacions, ja que causar aquesta desil·lusió a la massa obrera de Catalunya seria tant com renunciar definitivament a guanyar la guerra contra el feixisme". Paraules desconcertants i sobre tot inexplicables en boca d'un home culte, ponderat i intel·ligent. Quina manera de manejar els sofismes, els tòpics i la ficció! Perquè la veritat és, precisament, al revés: que el Decret de Collectivitzacions ha il·lusionat solament a uns quants

El president de Catalunya inaugurarà ahir l'Exposició "Madrid, un any de resistència heroica"

Diumenge, al migdia, tingué lloc la inauguració oficial de l'Exposició "Madrid, un any de resistència heroica", instal·lada en un local de la plaça de Catalunya, amb assistència del President de la Generalitat, senyor Lluís Companys i altres autoritats del Govern de la República i del nostre poble.

Aquesta Exposició ha estat organitzada per la sots-secretaria de Propaganda del Ministeri d'Estat i ha estat executada pels Serveis Tècnics del Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya.

Molt abans de les dotze, les sales de l'Exposició es veien molt animades per rellevants personalitats de la política i intel·lectuals, tant de Catalunya com de fora.

Per tal d'assistir a aquest acte havia arribat a la nostra ciutat, invitats pel sots-secretari de Propaganda senyor Echevarria, una representació de l'Ajuntament de Madrid, formada pels regidors Angel Peinado i Leal, de la minoria socialista; Josep Diaz i Méndez, de la minoria de la U.G.T.; David Serrano i Juan, de la minoria del Partit Comunista, Pau Sancho i Romero, de la minoria de la C. N. T.; Eduard García Pérez, per les Joventuts, i Lluís Alvarez i Zamallo, per les minories republicanes.

Aiximateix era present a l'acte

infelços i uns quants aprofitats, i que haurem de renunciar definitivament a guanyar la guerra sinó s'anul·la aquest i altres decrets funestos, perturbadors i contraproduents.

Ruiz i Ponseti, com en general els capdavanters de U. G. T. i del P. S. U. C., pateix d'una por horrible a la impopularitat. Creuen que situant-se decididament contra aquesta desacreditada bullanga revolucionària que patim, se'n ressentiria el prestigi de l'organització, i, davant d'aquesta obsessió, actuen demagogs, sense ganes, sense sentir-ho i oblidant lamentablement el paper d'educadors de masses que correspon a aquella sindical i a aquell partit. Naturalment, estan equivocats, perquè s'ha de tenir el valor d'arrostrar una passatgera impopularitat quan es vol orientar encertadament les multituds i sobre tot quan, com ara, s'ha de posar, per damunt de tot, l'anany, l'interès i l'imperatiu de guanyar la guerra.

No ens enganyem: no es pot ni es deu mantenir — o defensar siquerra — el catastròfic Decret de Collectivitzacions. I d'això n'està convençut l'amic Ruiz i Ponseti. Amb una diferència: que a nosaltres ens plau contribuir a enfonsar-lo i ell confia en que s'enfondrà irretriebament tot sol, tot fent veure, per donar satisfacció a la galeria, que n'és partidari de la seva vigència i de la seva eficàcia.

S'ha d'acabar la farsa urgentment! En bé de la classe obrera, de l'economia i de la guerra s'ha de derogar el Decret a què ens referim, sense esperar a què es mori... de vergonya. S'ha d'anul·lar, sobre tot, perquè és una disposició absolutament il·legal i facciosa. Il·legal, perquè ni segons la Constitució ni segons l'Estatut no podia dictar-se. I facciosa perquè no tan sols és contrària a la política, al criteri i a l'orientació del Govern de la República, sinó que, de subsistir, ens podria fer perdre la guerra.

una nodrida representació de la premsa madrilenya, invitada en nom del President de la Generalitat pel comissari de Propaganda, senyor Jaume Miravittles, formada per Aselo Plaza, del diari "C.N.T."; Isidre R. Mendieta, secretari de l'Agrupació Professional de Periodistes; Góngal Alcázar, d'"Ahora"; Marià Guzmán, de "Castilla Libre"; Heliodor Fernández, de "La Libertad"; Antoni Uriel, de "Claridad"; Valentí de Pedro, de "El Socialista"; Pere Pellicena, de "Informaciones"; Josep Lluís Salado, de "La Voz"; Vidal González, de "Mundo Obrero"; Antoni Bravo, de "La Palabra"; Emili Criado i Romero, de "Heraldo de Madrid", i els informadors gràfics Antoni Prats i Francesc Marín.

Com a director de l'expedició hi havia Ferran Castillo, i com a secretari, César M. Calderón, pels informadors de premsa del Cuarter General del general Miaja.

Moments abans de l'hora anunciada per a inaugurar l'Exposició arribaren al local l'alcalde de Barcelona, senyor Hilari Salvador; el Censellor de Governació i Assistència Social, senyor Sbert; el president del Parlament de Catalunya, senyor Cananoves; el doctor August Pi i Sunyer; el sots-secretari de la Presidència del Govern de la República, senyor Prat; el sots-se-

PER CATALUNYA!

Comandes: Comissariat de Propaganda,
Delegació de Tarragona i Redacció de
"LLIBERTAT"

Cops de fuet

Amb motiu de la gloriosa ofensiva de l'Exèrcit Popular damunt Terol hem de recordar aquell ferm republicà que fou en Cases Salas.

Qui no recorda aquella gesta del diputat per Castelló sortint al cap d'una columna integrada per milicians i guàrdies civils per a conquerir Terol? Eren prop de la seva fita, Cases Salas ja veia la ciutat al seu poder. Terol no podia salvar-se, la guarnició que la defensava no podia resistir l'atac de la columna, superior en número i, aparentment, en moral.

La seva moral, aparentment, era victoriosa. La guàrdia civil, estava al costat del poble i lluitava per la seva llibertat. Tots els caps i oficials, les classes i els guàrdies ho afirmaven a ple pulmó. I eren els que més cridaven contra el feixisme.

Casas Salas, ple del seu optimisme que li donava la propera i indubtable victòria, n'estava plenament convençut. I els milicians que l'acompanyaven igualment. Algú més maliciós prou feia notar alguns fets que semblaven estranys: algun guàrdia avançava a plena nit sol en terreny enemic o bé guàrdies i oficials en grups dispersos dialogaven misteriosament. Però la victòria propera els hi posava una bena als ulls. Els guàrdies, en la fosca nit, exploraven el terreny; les converses no tenien res de misteriós, eren una mostra d'aquesta companyonia que havia imprès a les relacions entre oficials i soldats, la revolució.

La victòria s'acostava. Potser demà, potser mediat passat, Terol seria al nostre poder!

L'avanç Republicà a Llevant L'exèrcit de la República bat l'enemic als carrers de Terol

MINISTERI DE DEFENSA NACIONAL

EXERCIT DE TERRA

El cinquè dia de l'ofensiva empresa per l'Exèrcit de Llevant, es caracteritzà per un braó encara més fort que el de les jornades passades, ja que havent minvat el temporal de nevades, les nostres tropes es pogueren moure més folgadamente. Els resultats d'aquesta jornada foren, com els de les anteriors, francament satisfactoris. A primera hora ocupàrem totes les posicions enemigues que defensaven el Puerto Escandon, en les quals hom recollí algunes peces d'artilleria, molt armament i gran quantitat de municions i de queviures. Així mateix prenguérem, durant el matí, diverses posicions a les altures del cementiri i al sud de Terol. A la tarda caiguiren al nostre poder l'organització defensiva de Castravio, l'Ermida i el Vértice Castellar. Una columna que seguia la carretera de Puerto Escandon arribà a tret de fusell de Terol abans de fer-se fosc. A les sis de la tarda fou donada l'ordre d'atac general, que s'inicià amb gran energia. Les forces republicanes, que atacaven per l'Oest del pujol del cementiri, arribaren fins a les cases que hi ha per aquell indret, als afores de la població. Al mateix temps, altres tropes depassaren Terol per l'Est, fent-se amos de diverses edificacions de l'arrabal. Simultàniament, les unitats que des de la Muela de Terol participaven en aquest atac general, també pogueren apropar-se al recinte urbà. El combat continua a l'hora de redactar aquest comunicat (dos quars de deu de la nit), sota la llum dels nostres projectors que il·luminen la ciutat.

Hi hagueren durant el curs de la jornada diversos contraatacs de les forces faccioses, a les quals ha estat confiada l'empresa de trencar el cercle de Terol, però tots ells foren rebutjats enèrgicament, i ha estat enorme el nombre de baixes sofertes per l'enemic. Ha estat igualment estèril l'auxili de l'aviació rebel, que també acudí en socors dels assaltats.

El cercle, lluny de trencar-se, s'ha tancat molt més. El nombre de presoners no pot fixar-se encara d'una manera exacta, però consta d'uns centenars.

L'aviació lleial cooperà a aquestes brillants operacions de l'Exèrcit de terra, amb vols de bombardeig i altres rassants de metrallament. Hem sofert la pèrdua de dos aparells, que foren abatuts per l'artilleria antiaèria que l'enemic s'ha apressat a dur a Terol.

Els altres fronts, sense novetat.

AVIACIO

L'aviació de la República, ultra l'esforç, realment magnífic, que realitzà en l'ofensiva de Terol, téu avui, a la zona de l'Exèrcit del Centre, dos importantíssims bombardeigs damunt concentracions enemigues.

Quan les nostres armes victorioses van avançant hem de recordar als amics que perderen la vida en la lluita.

I Terol per a nosaltres va unit sempre amb el nom de Casas Salas i el de la guàrdia civil traïdora.

Aquest número ha passat per la

censura

